

Det hører vel også med til vores politiske virkelighed, at vi nogle gange skal prioritere, og det mod skal vi have, for det giver ikke mening at sige, at alle bare skal have det godt. Derfor synes vi, at det er realistisk og fornuftigt at sige, at der en gang imellem skal prioriteres.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Næste ordfører bliver fru Karin Nødgaard.

Jeg gør lige opmærksom på, at Bulgariens præsident om et øjeblik ankommer til Folketinget. Om et øjeblik beder jeg medlemmerne om at rejse sig og se op på logen, og jeg bringer en hilsen til Bulgariens præsident.

Karin Nødgaard (DF):

Denne debat, der rejses i dag af alle partier i Folketinget, er en debat, som bør tages med jævne mellemrum, da det er vigtigt med fokus på så vel unge pigers som på drenges psykiske velbefindende, især i dag, hvor der ses flere og flere unge med lavt selvværd.

Årsagerne til det stigende antal unge med spiseforstyrrelser er mange, og det er vigtigt, at der ikke entydigt gives en forklaring.

Vi ved, at faktorerne er forskellige fra den ene unge til den anden, men også at der er nogle fællestræk. Vi oplever en stigning i identitetsforstyrrede børn, vi oplever stigende samfundskrav med mere stress og pres, forældre, som ikke giver klare signaler, og en konstant ekstrem fokus på slankhedsidealet.

Spiseforstyrrelsen er et symptom på, at noget er galt, og at de indre og ydre konflikter bliver for meget at bære. For nogle unge udløser det forvirring og angst, som kommunikerer ud ved, at de sulter sig selv eller påfører sig skader på krop og sjæl. Jeg har oplevet venner med sygdommene bulimi og anoreksi og har via mit job som folkeskolelærer set unge mennesker have det dårligt og udvikle tendenser og for norges vedkommende også spiseforstyrrelser, en forfærdelig oplevelse, som har påvirket mig meget, og som man som lærer ikke har haft den fornødne ekspertise til at skride ind over for og iværksætte tiltag, som kan hjælpe den unge.

Ofte er første kontakt, som en lærer tyer til efter den personlige samtale med den unge, at sende vedkommende videre i systemet ...

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg afbryder lige ordføreren et øjeblik og beder medlemmerne og også andre om at rejse sig.

Folketinget har i dag besøg af Bulgariens præsident, Georgi Parvanov, der er på officielt statsbesøg i Danmark. Det har glædet os, at Folketinget er inddraget i dette besøg fra et land, med hvilket Danmark har gode og venskabelige forbindelser.

Jeg byder på Folketingets vegne præsident Georgi Parvanov hjertelig velkommen til mødet her i Folketinget.

(Medlemmerne påhørte stående formandens velkomstord).

Karin Nødgaard (DF):

Ofte er første kontakt, som man som lærer tyer til efter den personlige samtale med den unge, at sende vedkommende videre i systemet. Ofte bliver det til skolepsykologen og det videre behandlingssystem, som ofte er meget langsomt, og ofte er det ikke det, den unge har behov for.

Jeg har stor respekt for det arbejde, mange skolepsykologer laver, men jeg tror, at mange tilfælde af spiseforstyrrelser vil kunne undgås, hvis der i dagligdagen med de unge er afsat ressourcer i form af tid til at drøfte problemer med den enkelte unge.

Hermed ikke sagt, at der ikke skal bruges tid på at lave oplysningskampagner og materialer, som kan anvendes i klassesituationen, samt at få besøg af unge med erfaringer fra området. Dette er også uhyre vigtigt. Men når skaden er sket, er det vigtigt, at den voksne, som har den tætte tilknytning til den unge, har de fornødne redskaber til at gribe ind og hjælpe. Derfor håber jeg meget, at der vil kunne afsættes ressourcer til et godt forebyggende arbejde og en tidlig indsats, inden udviklingen af sygdommen vil være for fremskreden.

Jeg ser en mulighed i, at der på den enkelte skole etableres et beredskab, som man ser på andre områder, såsom kriseberedskab i forbindelse med elev- eller forældredødsfald i en klasse. Hvis skolen nedsætter en lille gruppe af lærere eventuelt på tværs af lokalområdets skoler til at lave en handlingsplan, som så kan anvendes af den lærer eller kontaktperson, som er tættest knyttet til eleven, vil det muligvis kunne stoppe den ødelæggende udvikling, som den unge er inde i. Er den unge for alvor ramt af spiseforstyrrelsen, finder jeg det nødvendigt, at der kan tilbydes en garanti for, at behandling kan sættes i værk hurtigt.